

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/3/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3123011535
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3123011535.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a Mgr. Jána Odnogu na neverejnom zasadnutí konanom dňa 15. januára 2024 prejednal sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D., B. XXX/XX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v NOO a ÚVTOS v Trenčíne, ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 74PP/33/2023 zo dňa 20.11.2023 a jednomyselne takto

rozhodol:

I.

Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. zrušuje sa napadnuté uznesenie v celom rozsahu.

II.

Podľa § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Tr. zák. sa odsúdený A. B. podmienene prepúšťa z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 17T/25/2021 zo dňa 14.09.2022 a trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 14T/13/2023 zo dňa 28.02.2023.

Podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. sa odsúdenému určuje skúšobná doba na 4 (štyri) roky a nariaďuje sa nad ním probačný dohľad vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 51 ods. 4 písm. k) Tr. zák. sa odsúdenému ustanovuje primeraná povinnosť spočívajúca v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa uchádzať preukázateľne o zamestnanie.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 17T/25/2021 zo dňa 14.09.2022 bol A. B. odsúdený pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 14T/13/2023 zo dňa 28.02.2023 bol A. B. odsúdený pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 74PP/33/2023 zo dňa 20.11.2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) bol odsúdený A. B. podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 415 ods. 1 Tr. por. podmienene prepustený z výkonu vyššie uvedených trestov, pričom mu bola podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. určená skúšobná doba v trvaní 1 rok a súčasne bol nad ním nariadený probačný dohľad v trvaní 1 rok. Zároveň boli odsúdenému uložené v čase probačného dohľadu tieto obmedzenia a povinnosti:
· podľa § 51 ods. 3 písm. b) Tr. zák. zákaz požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok, a

· podľa § 51 ods. 4 písm. k) Tr. zák. príkaz zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote prokurátor sťažnosť, zahlásiac ju do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po jeho vyhlásení.

V jej písomných dôvodoch uviedol, že so splnením prvej zákonnej podmienky pre podmiennečné prepustenie sa dá súhlasiť, nakoľko odsúdený vykonal pomernú časť trestu odňatia slobody, ktorá ho oprávňovala podať si návrh o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Nesúhlasil však so splnením ďalších dvoch materiálnych podmienok na podmiennečné prepustenie. Uviedol, že opierajúc sa o hodnotenie ústavu na výkon trestu, je toho názoru, že odsúdený vykonával svoj doterajší trest v súlade s pravidlami a stanovami ústavu a resocializačná prognóza je u odsúdeného hodnotená ako priaznivá na základe nízkeho rizika recidívy, pričom ústav na výkon trestu ďalej konštatoval, že odsúdený spĺňa podmienky na podmiennečné prepustenie. Ďalej považoval za potrebné uviesť, že odsúdený bol od roku 2006 už 10-krát súdne trestaný, z toho 5-krát pre majetkovú trestnú činnosť a 4-krát pre trestnú činnosť spojenú s nerešpektovaním rozhodnutia súdu či iného orgánu verejnej moci (trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia), pričom posledné tri odsúdenia boli spojené s výkonom trestu odňatia slobody. Teda u odsúdeného sa jedná o tzv. špeciálneho recidivistu, pričom ani viacnásobne uložené nepodmiennečné tresty neviedli u neho k náprave. Napriek tomu je pre neho zarážajúce konštatovanie ústavu na výkon trestu o nízkom riziku recidívy trestnej činnosti u odsúdeného, s priaznivou resocializačnou prognózou. Práve trestná minulosť odsúdeného hovorí jednoznačne proti uvedeným tvrdeniam. Uvedené skutočnosti nedávajú v prípade odsúdeného žiadne záruky toho, že by podmiennečným prepustením na slobodu z výkonu trestu odňatia slobody došlo k jeho náprave a mohlo by sa očakávať u neho vedenie riadneho života. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody preto navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a aby súdu prvého stupňa uložil povinnosť vo veci znovu konať a rozhodnúť.

K sťažnosti prokurátora sa písomne vyjadril odsúdený. Čo sa týka poukazovania prokurátora na jeho trestnú minulosť, podotkol, že mu nemôže byť vyčítaná jeho trestná minulosť, nakoľko všetky svoje tresty riadne vykonal. Ohľadne splnenia druhej materiálnej podmienky uviedol, že jeho súčasný ústav na výkon trestu vypracoval na neho hodnotenie, ktoré má byť jeho „obrazom“. Toto hodnotenie vychádza z jeho pobytu vo výkone trestu, z jeho správania, pracovných návykov, disciplinárnych odmien a zapájania sa do mimopracovných aktivít. Uviedol, že na základe týchto skutočností ho ústav na výkon trestu odporučil podmiennečne prepustiť, so záverom o riziku nízkej recidívy, ako aj s priaznivej resocializačnej prognózy. Vo vzťahu k tretej zákonnej podmienke, ktorou je vedenie riadneho života, uviedol, že k návrhu o podmiennečné prepustenie priložil aj prísľub zamestnania, čo preukazuje, že po prepustení bude na slobode ihneď zamestnaný. Ohľadne bývania uviedol, že sa vráti bývať späť k rodičom, družke a k dvom nepľnoletým deťom, s ktorými býva v jednej domácnosti a jeho rodinné vzťahy sú veľmi priaznivé. Poukázal tiež na hodnotenie ústavu na výkon trestu, v ktorom bolo navrhované jeho podmienené prepustenie bez dohľadu. Na základe uvedených skutočností považoval sťažnosť prokurátora za nedôvodnú, a preto ju navrhol zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený súdu prvého stupňa, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná (§ 185 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 Tr. por.), na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že na podklade sťažnosti prokurátora je potrebné „sprísniť“ podmienky podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody rozhodoval na verejnom zasadnutí, na vykonanie ktorého mal splnené všetky zákonné podmienky. Odsúdený tu mal možnosť vyjadriť sa k priebehu svojho výkonu trestu odňatia slobody, ako aj k dôvodom, pre ktoré navrhoval svoje podmiennečné prepustenie.

K splneniu zákonných podmienok pre podmiennečné prepustenie podľa § 66 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. krajský súd uvádza, že splnenie formálnej podmienky z pohľadu dĺžky doteraz vykonaných trestov odňatia slobody bolo preukázané. Odsúdený totiž ku dňu 11.10.2023 vykonal viac ako 1/2 z uložených trestov odňatia slobody (ďalej len „trest odňatia slobody“).

Pokiaľ ide o sťažnostné námietky prokurátora v tom smere, že u odsúdeného neboli splnené obidve materiálne podmienky pre jeho podmiennečné prepustenie, s týmito sa krajský súd po preskúmaní veci nestotožnil, pričom v plnom rozsahu poukazuje na správne a najmä vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa. K tomu krajský súd dodáva, že splnenie týchto zákonných podmienok je predmetom dokazovania na verejnom zasadnutí a v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. súd hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, a to jednotlivo i v ich súhrne.

Teda v zhode s názorom súdu prvého stupňa krajský súd jednak vyhodnotil správanie sa odsúdeného počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody a plnenie jeho povinností ako prejav polepšenia, čím bola u neho splnená prvá materiálna podmienka.

Hodnotenie ústavu na výkon trestu svedčí pre záver, že odsúdený doteraz vykonával trest odňatia slobody v podstate príkladne. Jeho správanie a vystupovanie je z dlhodobého hľadiska hodnotené na požadovanej úrovni, tak aj jeho „prístup“ počas pracovného zaradenia. Ústavný poriadok, ako aj pokyny a nariadenia príslušníkov plní a rešpektuje. Adaptácia na výkon trestu a začlenenie sa do kolektívu odsúdených prebehlo bez negatívnych poznatkov. Zúčastňuje sa edukačných pohovorov, prednášok a besied. Aktívne využíva svoj voľný čas a pravidelne sa zúčastňuje na aktivitách v rámci KOČ a voľnočasových aktivitách. Pracovné povinnosti si plní vzorne, najskôr ako kuchár, neskôr ako murár. Má tiež riadne vytvorené pracovné návyky. Bezpečnosť práce pozná a dodržiava, negatívne poznatky pri výkone prác zaznamenané neboli. Doposiaľ disciplinárne potrestaný nebol, ale disciplinárne odmenený bol jedenkrát za vzorné plnenie pracovných povinností.

Napokon je pravdou, že aj prokurátor v písomných dôvodoch svojej sťažnosti namietal v podstate len nesplnenie druhej materiálnej podmienky pre podmiennečné prepustenie. Síce uviedol, že odsúdený nespĺňa obidve materiálne podmienky, ale „venoval“ sa v podstate len nesplneniu druhej z nich. Navyiac si prokurátor v písomných dôvodoch svojej sťažnosti zjavne protirečil, keď na jednej strane uviedol, že (citácia) „opierajúc sa o hodnotenie vypracované riaditeľom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Trenčín, som toho názoru, že odsúdený vykonával svoj doterajší trest v súlade s pravidlami a stanovami ústavu a resocializačná prognóza je u odsúdeného hodnotená ako priaznivá na základe nízkeho rizika recidívy“, avšak na druhej strane konštatoval, že (citácia) „napriek tomu je pre mňa zarážajúce konštatovanie ústavu o tzv. nízkeho rizika recidívy trestnej činnosti u odsúdeného ako aj s ním spojená resocializačná prognóza hodnotená ako priaznivá“(?!).

Pokiaľ ide teda o splnenie druhej materiálnej podmienky, krajský súd dospel k záveru, že všetky vyššie uvedené skutočnosti sú aj pozitívnymi predpokladmi pre úspešnú resocializáciu odsúdeného a výrazne znižujú riziko opätovného spáchania trestnej činnosti. Napokon i ústav na výkon trestu odporučil odsúdeného podmiennečne prepustiť (dokonca aj bez nariadenia probačného dohľadu) pri konštatovaní, že riziko recidívy trestnej činnosti je u neho nízke a resocializačná prognóza je u neho priaznivá.

Vo vzťahu nielen k osobe odsúdeného, ale aj charakteru trestnej činnosti, pre ktorú aktuálne vykonáva trest odňatia slobody, totiž ani podľa názoru krajského súdu nemožno konštatovať, že by bola jeho náprava tak výrazne sťažená, že by bola prekážkou pre jeho podmiennečné prepustenie pre nesplnenie druhej materiálnej podmienky. Je síce pravdou, že odsúdený bol v minulosti už opakovane súdne trestaný, avšak nepodmiennečné tresty odňatia slobody mu boli v podstate vždy uložené pre iný druh trestnej činnosti (pre trestné činy krádeže, teda majetkovej povahy). Vo výkone trestu odňatia slobody uloženého mu (len) pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia sa nachádza odsúdený úplne po prvýkrát. Taktiež je potrebné prihliadnuť k tomu, že na trestnú minulosť odsúdeného nie je možné nazerať len podľa počtu záznamov evidovaných v registri trestov. Zásady ukladania trestov, konkrétne ukladania spoločných a súhrnných trestov, vrátane upustenia od súhrnného trestu, sú totiž spravidla v prospech páchatela, a preto je potrebné ich obdobne vyhodnocovať aj v prípade posudzovania predchádzajúcej súdnej trestnosti odsúdeného pri rozhodovaní o jeho podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

Pri posudzovaní návrhov o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je potrebné napokon vziať do úvahy, že ustanovenie § 68 ods. 1 Tr. zák. umožňuje uložiť odsúdenému ako

súčasť podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody viaceré primerané obmedzenia či povinnosti uvedené v § 51 ods. 3, ods. 4 Tr. zák. Mieru prípadného rizika, ktorá by bola spojená s podmieneným prepustením odsúdeného, tak možno zmierniť aj uložením takýchto opatrení, ktoré by mali odsúdeného najmä k tomu, aby na slobode viedol riadny život, a to pod hrozbou vykonania si celého zvyšku trestu odňatia slobody (už bez možnosti ďalšieho podmieneného prepustenia – § 68 ods. 5 Tr. zák.), z výkonu ktorého bol podmienenčne prepustený.

Pri komplexnom vyhodnotení všetkých vyššie uvedených skutočností aj krajský súd preto dospel k záveru, že odsúdený nebude po prepustení na slobodu vzhľadom k jeho vybudovaným pracovným návykom, ale aj s ohľadom na jeho stabilné sociálne a rodinné zázemie (so svojimi blízkymi udržiaval aj pravidelný kontakt) a tiež zabezpečené bývanie odkázaný len na páchanie trestnej činnosti. Doterajší čas strávený vo výkone trestu odňatia slobody aj podľa názoru krajského súdu odsúdený využil na to, aby si uvedomil škodlivosť svojho konania, pre ktoré sa „ocitol“ vo výkone trestu odňatia slobody, pričom prejavil aj odhodlanie zmeniť svoj život, ktoré považoval krajský súd za uveriteľné.

Preto je aj podľa názoru krajského súdu možné a dôvodné dať odsúdenému šancu preukázať, že sa napravil pred vykonaním celého trestu odňatia slobody. Odsúdený sa chce zamestnať, predložil aj písomný prísľub zamestnania, pričom taktiež možno vyzdvihnúť, že jeho výborné pracovné výsledky vo výkone trestu odňatia slobody, za ktoré mu bola udelená aj disciplinárna odmena, mu napomôžu zaradiť sa opäť do spoločnosti a viesť riadny život na slobode. Z pohľadu vyššie uvedených skutočností a dôvodov sťažnosti prokurátora krajský súd nevidí „rozumný dôvod“, pre ktorý by zhodu v názore ústavu na výkon trestu a súdu prvého stupňa na možnosť podmieneného prepustenia odsúdeného bolo potrebné odmietnuť.

V zhode s názorom súdu prvého stupňa napokon krajský súd uvádza, že pozitívnemu rozhodnutiu o podmienenom prepustení odsúdeného nebránilo ani to, že aktuálne vykonáva trest odňatia slobody v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zo žiadneho zákonného ustanovenia totiž nevyplýva zákaz podmieneného prepustenia odsúdeného, ktorý vykoná uložený trest odňatia slobody práve v takomto ústave, pričom povinnosťou súdu pri rozhodovaní o podmienenom prepustení je len prihliadnuť na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. Takéto „prihliadnutie“ však musí rovnako vyhodnocovať aj v kontexte iných okolností prípadu, a to jednotlivo i v ich súhrne.

Prokurátorovi je síce možné dať za pravdu, že neexistuje „záruka“, že odsúdený bude viesť na slobode riadny život, ale takúto istotu súdy rozhodujúce o podmienenom prepustení prakticky nemajú ani nemôžu mať nikdy. Súčasne ale nebolo možné prisvedčiť prokurátorovi v tom, že pre takýto záver nebolo možné mať ani dôvodný predpoklad. Z písomného odôvodnenia napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, vrátane vyššie uvedených dôvodov rozhodnutia krajského súdu, práve naopak takýto dôvodný predpoklad jednoznačne vyplýva, a preto je možné a aj dôvodné dať odsúdenému šancu na jeho život „mimo múrov väznice,“ avšak pri sprísnení podmienok jeho podmieneného prepustenia.

Za dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia a nové rozhodnutie o návrhu odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody totiž krajský súd považoval to, že súd prvého stupňa odsúdenému v napadnutom uznesení určil skúšobnú dobu len v trvaní 1 rok, ako aj uložil probačný dohľad nad odsúdeným taktiež len v trvaní 1 rok. Takéto trvania skúšobnej doby i probačného dohľadu považoval krajský súd za nedostatočné (príliš krátke), najmä vzhľadom na vyššie spomenutú (už bohatšiu) trestnú minulosť odsúdeného.

Na základe vyššie uvedeného preto krajský súd (po zrušení napadnutého uznesenia v celom rozsahu) rozhodol o podmienenom prepustení odsúdeného, avšak súčasne mu určil skúšobnú dobu v trvaní 4 roky a nariadil nad ním probačný dohľad v trvaní 2 roky, čo vzhľadom na osobu odsúdeného, jeho pomery a spáchanú trestnú činnosť považuje už za primerané a zákonné. V prospech odsúdeného bola napokon vyhodnotená aj tá skutočnosť, že predpokladaný koniec výkonu trestu odňatia slobody mal mať už dňa 26.05.2024 (už o necelých 5 mesiacov), ako aj skutočnosť, že odsúdený bude po podmienenom prepustení na slobodu vykonávať navyše aj uložený trest zákazu činnosti (17T/25/2021).

Krajský súd taktiež považoval za dôvodné uložiť odsúdenému povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie tak, ako to urobil v napadnutom uznesení už súd prvého stupňa.

Dĺžka skúšobnej doby, uloženie probačného dohľadu a plnenie uloženej povinnosti sú podľa názoru krajského súdu spôsobilé dovŕšiť nápravu odsúdeného aj na slobode a podľa názoru krajského súdu sú schopné dostatočne eliminovať možnosti opakovania protiprávneho konania odsúdeného pod hrozbou vykonania si zvyšku trestu odňatia slobody.

Krajský súd dodáva, že pokiaľ ide o obmedzenie podľa § 51 ods. 3 písm. b) Tr. zák. spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok, ktoré bolo odsúdenému uložené napadnutým uznesením, tak v písomnom odôvodnení napadnutého uznesenia nebolo vôbec vysvetlené, prečo bolo súdom prvého stupňa odsúdenému uložené práve takéto obmedzenie. Krajský súd vo svojom rozhodnutí o podmiennečnom prepustení odsúdeného preto nevidel rozumný dôvod na uloženie takéhoto obmedzenia, nakoľko trestná činnosť, pre ktorú je odsúdený aktuálne vo výkone trestu odňatia slobody, nebola spáchaná v súvislosti s požívaním alkoholických nápojov alebo iných návykových látok a ani záznamy o jeho predošlých odsúdeniach nesvedčia pre záver, že odsúdený sa v minulosti dopúšťal trestnej činnosti v súvislosti s požívaním návykových látok.

Rovnako krajský súd zistil aj to, že v písomnom vyhotovení napadnutého uznesenia bolo uvedené nesprávne poučenie – v rozpore s ustanovením § 83 Tr. por. (o možnosti podať sťažnosť do troch dní, keď správne malo byť uvedené do troch pracovných dní). Z dôvodu včasného podania (zahlásenia) sťažnosti prokurátorom a vzdania sa sťažnosti odsúdeným ihneď po vyhlásení napadnutého uznesenia priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí však uvedené zistenie krajského súdu nemalo vplyv na jeho rozhodnutie, resp. nepredstavovalo (ďalší) dôvod na zmenu či zrušenie napadnutého uznesenia.

Z takto rozvedených dôvodov preto krajský súd napadnuté uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. v celom rozsahu zrušil (výrok I.) a zároveň sám rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku II. tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.